

İsa, İmanımızın Öncüsü ve Tamamlayıcısı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: İbraniler 10:35–39, Romalılar 1:17, İbraniler 11, Yeşu.2:9–11, İbraniler 12:1–3.

HATIRLAMA METNİ: “Gözümüzü imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa’ya dikelim. O kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarmıhta ölüme katlandı ve şimdi Tanrı’nın tahtının sağında oturuyor” (İbraniler 12:2).

İbraniler 11 ve 12.bölümler muhtemelen kitabın en sevilen bölümleridir. Hristiyan yaşamını hepimizin katıldığı ve sadık kalan herkesin ödülünü alacağı bir yarış olarak tanımlarlar. Ayrıca kurtuluşu, geçmişten gelen imanlı kimselerin acılara rağmen sebat ettiği, ancak ödülü henüz almadığı bir yarış olarak tanımlar.

Çünkü hikaye sadece onlarla değil, bizimle de bitiyor. Bizler sonuç eylemiyiz. Bu, yarışın son kısmına girip koşmamızla ve İsa’nın Tanrı’nın sağında oturmasıyla sona eriyor. O, yarışın nasıl yürütüldüğünün nihai örneğinin yanı sıra ilham vermektedir. O, armağanın gerçek olduğuna ve bize yolu açanın öncüsü olduğuna dair nihai tanıktır (İbraniler 6:19, 20; İbraniler 10:19–23).

İbraniler 11.bölüm, henüz göremesek bile, imanın Tanrı’nın vaatlerine güven duymak olduğunu açıklar. Bu ders, imanın ne olduğunu ve nasıl elde edildiğini geçmişteki örneklerle, ancak özellikle ve merkezi olarak, “imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı” İsa (İbraniler 12:2) örneği aracılığıyla inceleyecektir.

*12 Mart Sebti Günü’ne hazırlanmak için bu haftanın konusunu çalışın.

Doğru Kişi İmanla Yaşayacaktır

İbraniler 10:35–39’u okuyun. Tanrı bu ayetlerde bize ne diyor?

Tahammül etme, Tanrı’nın son zaman halkının bir özelliğidir ve onlar olmadan vaatleri alamazlar (*Vahiy 13:10, Vahiy 14:12*). Ancak, tahammül edebilmek için imanlıların imanlarını “sımsıkı tutmamız” gerekir (*İbraniler 10:23, İbraniler 4:14*). Pavlus, çöl neslinin imandan yoksun oldukları için vaadi alamadıklarını açıklamıştır (*İbraniler 3:19*). İbraniler, imanlıları vaatlerin yerine getirilmesinin eşliğinde olarak (*İbraniler 9:28; İbraniler 10:25, 36–38*) ve vaatleri almak istiyorlarsa iman etmeleri gerektiğini tasvir eder (*İbraniler 10:39*).

Pavlus imanla ilgili açıklamasını Habakkuk 2:2–4’ten bir alıntıyla gösteriyor. Habakkuk, Tanrı’ya, doğrulara zulmeden aldatıcı insanlara neden hoşgörü gösterdiğini sormuştu (*Habakkuk 1:12–17*). Peygamber ve halkı acı çekiyordu; Tanrı’ya harekete geçmesini istediler. Ancak Tanrı, vadinin gerçekleşmesi için belirlenmiş bir zaman olduğunu ve beklemeleri gerektiğini söyledi (*Habakkuk 2:2–4*). Habakkuk ve halkı bizler gibi, vadin verildiği zaman ile yerine getirildiği zaman arasında yaşadılar. Tanrı’nın mesajı İbraniler’de şöyle devam etti: “Çünkü çok az bir zaman daha, gelen gelecek ve gecikmeyecek.” (*İbraniler 10:37; ayrıca bkz. Habakkuk 2:3*).

Mesaj İsa’ya atıfta bulunur. O, doğru kişidir, Tanrı’yı hoşnut eden ve yaşam sağlayan imanın beden almış halidir (*İbraniler 10:5–10*).

O halde, O neden bunu “ertelesin”? İsa bunu yapmaz. O zaten bizler için ölmeye geldi (*İbraniler 9:15–26*) ve kesinlikle belirlenen zamanda tekrar gelecektir (*İbraniler 9:27, 28; İbraniler 10:25*).

Tanrı’nın mesajı şöyle devam etti: “Doğru adamım, imanla yaşayacaktır.” (*İbraniler 10:38*). Pavlus aynı şeyi Romalılar 1:17 ve Galatyalılar 3:11’de de belirtir. Romalılar 1:16, 17 özellikle aydınlatıcıdır çünkü Tanrı’nın doğruluğunun “imandan, imana açıklanır” olduğunu söyler. Pavlus’un demek istediği, O’nun Tanrı’nın vaatlerine olan bağlılığının önce geldiği ve O’nun bağlılığının sonucu olarak bizim imanımız ve/veya bağlılığımızın oluşmasıdır.

Bu nedenle, Tanrı vaatlerine sadık kaldığı için (2. *Tımoteos 2:13*), Tanrı’nın bağlılığına karşılık olarak doğru kişi de bağlı kalacaktır.

İmanımızın Tanrı’nın bağlılığından kaynaklandığını ve ondan beslendiğini bilmek neden önemlidir? O’nun bize olan bağlılığı ve bize verdiği vaatlere güvenmeyi nasıl öğrenebiliriz?

İbrahim İmanıyla

İbraniler, imanı tanımlarken “umut edilenlere güvenmek, görünmeyen şeylerin varlığından emin olmaktır” der (*İbraniler 11:1*). Ardından, İsrail tarihinden imanın ne olduğunu örnekleyen imanlı kişilerin bir listesini gösterir ve bu imanı yaptıklarıyla nasıl ortaya koyduklarını gösterir.

İbraniler 11:1–19’u okuyun. Bu iman “kahramanları”, imanlarını örnekleyen ne yaptılar? Eylemleri, görülmeyen şeylerin umuduyla nasıl ilişkilidir?

İbrahim muhtemelen bu bölümdeki en önemli karakterdir. İbrahim’in son iman eylemi, özellikle imanın gerçek tabiatı hakkında öğreticidir.

İbraniler, Tanrı’nın İbrahim’e İshak’ı kurban olarak sunduğuna ilişkin açıklamasının, Tanrı açısından bir çelişki olduğunu ima eder (*İbraniler 11:17, 18*). İshak, İbrahim’in tek oğlu değildi. İsmail İbrahim’in ilk oğluydu ancak Tanrı İbrahim’e Sara’nın isteğini kabul etmesinin ve İsmail ile annesini göndermesini uygun olduğunu söylemişti çünkü Tanrı onlarla ilgilenecekti ve ayrıca İbrahim’in soyuna İshak aracılığıyla isim verilecekti (*Yaratılış 21:12, 13*). Ancak bir sonraki bölümde Tanrı, İbrahim’den İshak’ı yakmalık sunu olarak sunmasını ister. Tanrı’nın Yaratılış 22’deki talimatı, Tanrı’nın Yaratılış 12–21’deki vaatleriyle açıkça çelişiyor gibiydi.

İbraniler, İbrahim’in, Tanrı’nın İshak’ı sunduktan sonra dirilteceği sonucuna vararak bu muammayı şaşkıncu bir şekilde çözdüğü sonucuna varır. Bu şaşkıncıydı çünkü henüz kimse diriltilmemiştir. Bununla birlikte, İbrahim’in Tanrı ile olan önceki tecrübesinin onu bu sonuca götürdüğü görülüyor. İbraniler 11:12, İshak’ın Tanrı’nın gücüyle “ölü kadar iyi” birinden gebe kaldığına dikkat çeker. Pavlus ayrıca, İbrahim’in “ölüden farksız” olmasına ve Sara’nın kısır olmasına rağmen, İbrahim’in “umutsuz bir durumdayken birçok ulusun babası olacağına umutla” iman ediyordu çünkü Tanrı’nın “ölülere diriltene ve olmayan şeyleri olanlar gibi çağıran” (*Romalılar 4:17–20*) Tanrı olduğuna inanıyordu. Bu nedenle, İbrahim, eğer Tanrı bir anlamda İshak’a ölümlerden hayat vermişse, bunu tekrar yapabileceğini varsaymış olmalıdır. İbrahim Tanrı’nın geçmişteki önderliğinde, gelecekte neler yapabileceğinin bir bildirisini gördü.

Tanrı’nın geçmişte yaşamlarımızı nasıl yönettiğini düşünmek, O’na olan imanımızı ve güvenimizi günümüzde sürdürmek için neden çok önemlidir?

Musa: Görünmeyen'e İman Etmek

İbraniler 11:20–28'i okuyun. Bu imanlı kişiler ne yaptılar? Eylemleri umutla ve görünmeyen şeylerle nasıl ilişkilidir?

Musa, bu iman bölümündeki ikinci büyük örnektir. Musa'nın hayatı, krala karşı iki meydan okuma eylemiyle anlatılır ve sonlandırılır. Ebeveynleri Musa'yı doğduğunda gizlediler, çünkü "kralın fermanından korkmadılar" (*İbraniler 11:23*) ve Musa "Kralın öfkesinden korkmadan imanla" Mısır'dan ayrıldı (*İbraniler 11:27*). Ancak Musa'nın en önemli eylemi şuydu: "firavunun kızının oğlu olarak tanınmayı reddetti" (*İbraniler 11:24*). Musa'nın üvey annesine "Firavun'un kızı" olarak atıfta bulunulması, onun bir sonraki Firavun olması plânlandığını gösteriyor. Ancak Musa, o zamanın en güçlü ulusunun hükümdarı olma umudunu geride bırakmaya ve onun yerine yeni özgürleştirilmiş kölelerin, yani aslında mülteci olan insanların önderi olmaya istekliydi.

İbraniler 11:24–27 ile İbraniler 10:32–35'i karşılaştırın. İbranilerin asıl hitap ettikleri topluluğun durumu ile Musa'nın tecrübesi arasındaki benzerlikler nelerdi?

Musa'nın büyüklüğü, Mısır kralının vaatlerinin ötesini görebilmesi ve görünmeyene, yani Tanrı'nın vaatlerine bakabilmesiydi. İbraniler kilit noktanın, Musa'nın gözününün Mısır'ın zenginliklerine değil, "ödül"e sabitlenmiş olması olduğunu söylüyor. Bu ödül, İbraniler 10:35'te bahsedilen ve Tanrı'nın kendisine iman eden herkese vaat ettiği ödülün aynıdır.

Pavlus'un Musa'nın kararıyla ilgili sözleri, mektubun asıl hitap ettiği topluluğun yüreklerinde güçlü bir şekilde yankılanmış olmalıdır. Mesih'e olan imanlarından dolayı sitemlere ve hakaretlere katlanıyorlardı. Onlar da acı çekmiş ve varlıklarını kaybetmişlerdi (*İbraniler 10:32–34*). Bazıları hapisteydi (*İbraniler 13:3*). Buna paralel olarak Musa, Mesih'in ödülününün Mısır'ın sunabileceği her şeyden daha büyük olduğuna inandığı için, Mısır'ın zenginliğini Mesih'le ilişkilendirilen hakaretlere katlanmak için yolunu değiştirerek Tanrı'nın halkıyla kötü muameleye uğramayı tercih etti.

İmanınızdan dolayı karşılaştığımız mücadelelerden bazıları nelerdir? Bunun için nelerden vazgeçmek zorunda kaldınız? Şimdi göremesiniz bile, nihayetinde bu ödül neden çektiğiniz her şeye değer?

Rahav İmanıyla ve Dinlenme

İbraniler 11:31 ve Yeşu 2:9-11'i okuyun. Pagan bir hayat kadını olan Rahav, Kutsal Kitap karakterlerinin bu metnine neden dahil edildi?

Rahav, muhtemelen İbraniler 11.bölümde bulduğumuz en beklenmedik karakterdir. Rahav, kendi adıyla anılan iki kadından biridir. Listede onuncu sıradadır ve ilk İsrail'in cedleri ve atalarıydı ve her biri doğru sayılmıştır. Ondan bahsedecek olursak, onun sadece bir kadın değil, aynı zamanda Yahudi olmayan bir hayat kadını olduğunu da görüyoruz.

En şaşırtıcı şey ise, onun aynı zamanda bölümün tematik merkezi ve doruk noktası olmasıdır. Liste benzersiz bir şekilde düzenlenmiştir. Her giriş, "imanla" ifadesinin tekrarlayan kullanımıyla başlar. Temel kalıp, "İmanla falan filan yaptı" veya "İmanla falan filan oldu" şeklindedir. Bu tekrar eden kalıp, okuyucunun, "Yeşu'nun imanla insanları vaat edilen topraklara götürdüğü" şeklindeki sonuca ulaşan iddiayı duyma beklentisini artırır.

Ama metnin söylediği bu değildir. Bunun yerine, Yeşu burada unutulur ve hayat kadını odak noktası olur. Rahav'ın anılmasından sonra, tekrar eden kalıp birdenbire "Daha ne diyeyim?" (*İbraniler 11:32*) ile biter. Sonrasında Pavlus, ayrıntılı olarak açıklamadığı bazı isimleri ve olayları ivedilikle listeler.

Rahav'ın imanı, görmemesine rağmen işittiği, iman ettiği ve bağlı olduğu yönündeydi. Mısır'ın belalarını, Kızıldeniz'deki kurtuluşu, kayadan su çıkmasını veya gökten ekme indiğini görmedi ama yine de iman ediyordu. O, İsa'nın vaazını duymayan veya O'nun bir mucize yaptığını görmeyen İbraniler mektubunun yazıldığı topluluk ve bunların hiçbirini görmemiş olan bizler için de iyi bir örnekti.

"Rahav, Eriha surlarında yaşayan bir hayat kadınıydı. O şehrin savunmasını kontrol etmek için gönderilen iki İsraili casusu saklamıştı. Onlara karşı iyiliği ve Tanrı'ya olan imanını belirttiği nedeniyle casuslar, Eriha'ya saldırıldığında Rahav'ın ve ailesinin hayatlarının başılsanacağına dair söz verdiler."— Introduction to Rahab found in Daughters of God, s. 35

Pavlus daha sonra (*İbraniler 11:35-38*) birçoğunun karşılaştığı zorlukların bir listesiyle devam ediyor. "kurtuluşu kabul etmeyerek" (*İbraniler 11:35*) ifadesi, onların kaçma imkânına sahip olduklarını ancak kaçmayı tercih etmediklerini bildirir çünkü gözleri Tanrı'nın ödülü üzerindedir.

Bunların hiçbirinin (altı günlük yaratılış sürecinin, Mısır'dan Çıkışın, İsa'nın çarmıhın) gerçekleştiğini görmemiş olmamıza rağmen, neden onlara gerçekleştiğine inanmak için bu kadar çok nedenimiz vardır?

İsa, İmanımızın Öncüsü ve Tamamlayıcısı

İbraniler 12:1-3'ü okuyun. Bu ayetler bizden ne yapmamızı istiyor?

İman konusundaki açıklamanın sonucu gerçekten de İbraniler 12'de İsa ile birlikte anlatılır. Pavlus mektuba “gelen gelecek” ve “gecikmeyecek” (*İbraniler 10:37*) olan İsa ile başlıyor ve Pavlus bunu, imanımızın “tamamlayıcısı” olan İsa ile bitiriyor. (*İbraniler 12:2*). İsa, “imanın öncüsü ve tamamlayıcısı”dır. Bu, İsa'nın imanı mümkün kılan Kişi olduğu ve imanlı bir hayatın ne olduğunu mükemmel bir şekilde somutlaştıran bir örnek olduğu anlamına gelir. İman, İsa ile birlikte kusursuz tabirine vasıl olur.

İsa, en az üç anlamda imanımızın “yaratıcısı”dır (ya da “yazar”ı ya da “öncüsü”dür).

İlk olarak, yarışı tam anlamıyla bitiren tek kişi O'dur. Önceki bölümde bahsedilen diğerler insanlar henüz amaçlarına ulaşmadı (*İbraniler 11:39, 40*). Ancak İsa, cennettedir ve Tanrı'nın huzuruna girmiştir ve Baba'nın yanında oturmaktadır. Bizler cennette, diğerleriyle birlikte İsa ile beraber hüküm süreceğiz (*Vahiy 20:4*).

İkinci olarak, bu diğer kişilerin kendi yarışlarını koşmalarını mümkün kılan aslında İsa'nın kusursuz yaşamıydı (*İbraniler 10:5-14*). Eğer İsa gelmemiş olsaydı, diğer herkesin yarışı boşuna olurdu.

Son olarak, İsa imanımıza sebebiyet veren kişidir. Tanrı ile bir olarak, Tanrı'nın bize olan bağlılığını dile getirdi. Tanrı bizi kurtarma çabalarından asla vazgeçmedi ve bu yüzden de bizler eğer pes etmezsek sonunda ödüle kavuşacağız. İsa sabırla koştu ve bizler imansız olduğumuzda bile bize bağlı kaldı (*2. Timoteos 2:13*). İmanımız sadece O'nun bağlılığına bir cevaptır.

Son olarak ise İsa, imanın “tamamlayıcısı”dır çünkü O, iman yarışının nasıl yürütüldüğünü mükemmel bir şekilde örneklemektedir. Peki O nasıl koştu? Bizim için her şeyden vazgeçerek her yükünü bir kenara bıraktı (*Filipililer 2:5-8*). Hiç günah işlemedi. İsa, O'nun önüne konulan sevinç ödülüne, insanların O'nun lütfuyla fideyle ile kurtarıldığını görmeyen ödülüne sınıksız tutundu. Bu yüzden bütün yanlış anlamalara ve suistimallere katlandı ve Çarmıhın lekесinin üstesinden geldi (*İbraniler 12:2, 3*).

Şimdi koşma sırası bizdedir. İsa'nın yaptığını kendi gücümüzle asla başaramasak da, O'nun mükemmel örneği önümüzdedir ve bu nedenle O'na iman ederek ve (bizden öncekiler gibi) gözlerimizi O'nun üzerine dikerek, imanla, O'nun büyük bir ödül vaadine güvenerek ilerlemeye devam ederiz.

EK ÇALIŞMA: “Tamamen Allah’ın olmak, O’na hizmet ve itaat etmek üzere kendinizi O’na verdiniz ve Mesih’i Kurtarıncınız olarak aldınız. Kendiniz günahlarınız için kefaretle edemez ve kalbinizi değiştiremezsiniz; ancak kendinizi Allah’a vererek O’nun Mesih uğruna bütün bunları sizin için yaptığını inanıyorsunuz. İman yoluyla Mesih’in oldunuz ve iman yoluyla O’nda büyüyeceksiniz — vererek ve alarak. Her şeyi vermelisiniz —kalbinizi, iradenizi, hizmetinizi— tüm şartlarına uymak üzere kendinizi O’na vermelisiniz; ve herşeyi almalısınız — Mesih’i ve tüm bereketin doluluğunu almalısınız, öyle ki kalbinizde yaşasın, gücünüz, doğruluğunuz, ebedî yardımcınız olsun ve size itaat etme gücü versin. Ellen G. White, *Yol, Gerçek ve Yaşam*, s. 45.

“Allah asla bize imanımızın temelini kurmaya yeterli kanıt vermeden inanamamızı istemez. O’nun varlığı, O’nun karakteri, O’nun sözünün gerçekliği mantığımızı hitap eden tanıklıklarla kurulmuştur; ve bu tanıklık boldur. Yine de Allah şüphenin olasılığını hiçbir zaman ortadan kaldırmamıştır. İmanımız kanıtla dayalı olmalıdır, gösterişe değil. Şüphe etmek isteyenler fırsat bulacaklardır; oysa gerçekten gerçeği bulmak isteyenler imanlarını dayamak için bol bol kanıt bulacaklardır.”

“Sınırlı zihinlerin Sınırsız Olan’ın faaliyetlerinin karakterini tamamen kavramaları imkânsızdır. En keskin zekâyâ, en yüksek eğitim almış akla o kutsal Varlık daima gizeme bürünmüş olacaktır. “Tanrı’nın derin sırlarını anlayabilir misin? Her Şeye Gücü Yeten’in sınırlarına ulaşabilir misin? Onlar gökler kadar yüksektir, ne yapabilirsin? Ölümler diyarından derindir, nasıl anlayabilirsin?” Eyüp 11:7, 8.”—Ellen G. White, *Yol, Gerçek ve Yaşam*, s. 69.

Tartışma Soruları:

1. Erken dönem Hristiyanı olan bir bilgin şöyle yazmıştı: “Credo ut intelligam.” Latince “anlamak için inanıyorum” anlamına gelir. İbraniler 11:3, “İmanla anlıyoruz” der. İman ve anlayış arasındaki ilişki nedir? İman neden çoğu zaman anlamadan önce gelir? İmanla, neden ilk başta anlamasak da daha sonra daha fazla anlayışın bizlere gelmesini hedeflemeliyiz?
2. Yunanca “pistis” kelimesi hem “iman” hem de “bağlılık” anlamına gelir. “İmanla yaşamamanın” ne anlama geldiğini anlamak için her iki anlam da neden önemlidir? İbraniler 11’deki insanlar bağlılıklarıyla imanlarının hakikatini nasıl gösterdiler? Aynı şeyi bizler nasıl yapabiliriz?
3. İmanın Tanrı’nın bir armağanı olduğunu anlamamıza rağmen (Romalılar 12:3), eğer bu armağan varsa, bunu almakta ve sürdürmekte nasıl bir rol oynuyoruz?